

HLUČÁŇ NA STROME

Tajomné hlucháne

Keď začínal horárčiť môj otec, boli skoro všade. Tie časy sú ale minulosťou, lebo ich početnosť je v súčasnosti len akousi nostalgiou. Dnes vymierajú... A to aj napriek snahám odborníkov, ktorým ich osud nie je ľahostajný. Je vôbec možné im pomôcť, keď ich prirodzený domov, horná hranica lesa, tak rýchlo a nezadržateľne mizne? Donedávna som si myslel, že už je päť minút po dvanástej. No nie je to celkom pravda, stále existuje šanca, ale je to na nás.

Spoznať hlucháňa nie je jednoduché. Niektó vám najprv musí ukázať jeho tok. Kde a kedy ísť, čo počúvať, ako správne priskakovať*. Ja som mal šťastie, hlucháňa mi ukázal otec. Áno, sú aj takí, ktorí si ho pekne od začiatku vychodili sami. To je skôr vzácnosť ako pravidlo. Po čase, keď som objavil tokaniská vo svojom okolí, ľahalo ma to aj inde, na Oravu, do Tatier.

Po rokoch som ale chcel navštíviť miesto, kde som sa vďaka otcovi s tokajúcim kohútom stretol po prvý krát. Odkladal som to z roka na rok, až konečne nastal ten správny okamih. Jednoducho tam pôjdem za akúkoľvek cenu. Blížil sa koniec apríla, síce ideálny dátum, ale počasie typicky aprílové. Slnko, vietor, prehánky. Večer to vyzeralo na poriadny nočný lejak. Mňa to ale neodradilo. A ako sa neskôr ukázalo, ani ten očakávaný lejak neprišiel.

Bol to taký plochý hrebeň na hornej hranici lesa. Nariedko rastúce staré smreký, sem-tam jarabina, všade navôkol zárazy čučoriedia, ktoré mi siahali vyše kolien. Na záveternej strane hrebeňa sa sneh udržal až do začiatku mája. Zvláštnosťou toho miesta bolo, že v jeho tesnej blízkosti tokali hoľniaky. Vždy si dávam záležať, aby som na konkrétne miesto tokaniska prišiel v tichosti, bez svetla a o čosi skôr ako sa začne ohlášať prvý kohút. Ak som pri prechode tmavým lesom stúpil na suchý konár, ktorý praskol, upravil som od toho momentu svoju chôdzu tak, aby to vyzeralo, že tadiaľ prechádza jeleň. Musím sa priznať, nie vždy to vyšlo. Pár kohútov som nechtiac poplašil. Lebo aj keď sú hlucháne krátke okamihy svojho života čiastočne hluché, určite nie sú hlúpe.

Po namáhavom nočnom výstupe som sedel približne v strede starej smrečiny. Teraz je tma, pod mrakom, ale príjemne jarne, teplo a bezvetrie. Mám dobrý pocit, lebo počas najkritickejšej časti cesty